

Хората не бѣха въ състояние да говорятъ; а ако нѣкой изъ насъ проговореше за нѣщо, то гласътъ му премираше въ тая пѣсачна пустиня, която не знае що е ехо. Облаци отъ прахъ, които имаха пепелно-жълтъ цвѣтъ, са повдигаха нагоре и падаха надъ назе сѣка минута. По нѣкои мѣста стѣрчиха слѣди отъ нѣкое погибающе отъ горѣщината растение. Сѣки предмѣтъ, отъ окружающите насъ пѣри, принамаваше различни размѣри. Горѣщината и другацието на камилата произвеждатъ едно малко главокружение, и намъ са чини, че окружающите ни предмѣти плуватъ изъ гъстата мъгла, както то бива понѣкогашъ насъне. Такова опиянение, каквото произвежда пустинята, трѣба да испитате сами, за да имате за него вѣрни понятия.“ „Пѣсакътъ бѣше до толкова горѣщъ, говори д-ръ Бартъ, щото не бѣше възможно да са ходи по него безъ обуца. Термометрътъ, когото спуснахме на пѣсакътъ, показа 36° по Реомира.“ Вихрушките, които са наричатъ „самумъ“ и които духатъ надъ тая пустиня, биватъ твърде ужасни и наводятъ голѣмъ страхъ на пътниците. За самумътъ нѣма ни опредѣленно време, ни извѣстно направление. Тоя вѣтаръ духа отъ сѣка една страна. Самумъта е ужасенъ и чрезъ своята топлина, и чрезъ своята сила и чрезъ онова множество пѣсакъ и прахъ, които той носи съ себѣ си. Тоя вѣтаръ твърде чѣсто затрупва цѣли керване. Когато тоя вѣтаръ захваща да духа, то камилите скачатъ, бѣгатъ и хвъргатъ отъ себѣ си тяжестите; а човѣците испитватъ такова едно състояние, каквото испитватъ и на високите планини: тѣлото имъ чувствува слабостъ и голѣма тяжестъ, и, най-послѣ, тие